

чрезъ което Богъ е станалъ чловѣкъ: Ѣ глѣбинѣ богатства, (извыквамъ и азъ съ блаженнаго, Павла) и премѣдрости, и разума Божіа!“ Христіане, тѣй велико дѣло на воплощеніето Ѣмощрѣніе, междѣ колкото дръгы е направила безмѣрната Божіа Премѣдрость и сила, изрядно показва крайнето Божіе милосердіе къмъ насъ грѣшници; „Толко е възлюбилъ Богъ свѣтътъ, щото е далъ сына своего единороднаго.“⁽¹⁾ И азъ за сега, като оставя Тинството, което сѣ почита повѣче съ вѣра и мълчаніе, ще увеличѣ днесъ тѣй крайне милосердіе, и ще докажѣ колко е велико, колко е жежко съ цѣль, и съ надѣжда да привлечѣ въ тѣя свѣты дни, и да призовѣ нѣкой грѣшникъ на покааніе, като мѣ дамъ да раздумѣ колко е Божіето милосердіе

ЧАСТЬ ПЪРВА.

Има два пѣтъ, които ный трѣбва да гледамы съ голѣмо размышленіе: единтъ е пѣтътъ на грѣха, който нѣ води въ пагѣбата, и отъ него трѣбва да вѣгамъ; дръгытъ на покааніето, който нѣ води въ спасеніето, и въ него трѣбва да ходимъ. Въ първѣятъ на грѣха ный сѣ отвърщамъ отъ Бога; въ вторѣятъ ный сѣ врьщамъ при Бога, и въ двата тѣя пѣтъ Божіето милосердіе нѣ не остава никогы самы. Когато ный сѣ отвърщамъ отъ Бога чрезъ грѣха, неговото милосердіе нѣ прислѣдва, и нѣ тѣрси; когато ный сѣ завръщамъ къмъ Бога чрезъ покааніето, неговото милосердіе нѣ посрещѣ, и пріема ны; и тѣя сѣ два начина, чрезъ които изрядно сѣ глѣва Божіето милосердіе къмъ насъ грѣшници.

Чловѣкъ нищо не върши по-лесно колкото грѣха, и нищо не познава по-мжно колкото грѣха. Пѣ-голѣма изгѣба отъ таа не може направи единъ чловѣкъ, и въ толкова изгѣба чловѣкътъ е нечювственъ, и слѣпъ. Пише Георгій Кедринъ въ своиты си лѣтописы, че Онѣрій, сынътъ на великій Теодосіа, царьтъ на Западната страна, хранѣлъ една птица въ палата си, която или за красношѣріето на перата и, или за краснопѣніето на гласа, превзеходно обычалъ, и нарѣквалъ ѣ Рома (Римъ). Единъ день дохѣжда единъ отъ князѣветы мѣ, растреперанъ, и нажаленъ, и казва мѣ: „загына Рома, о царю!“ Какъ?

[1] Іоан. гл. 3, от. 16.